

blemet i dansk økonomi? Hvornår indser man, at der i stedet for at opkræve nye skatter skal spares på det offentlige forbrug?»

Se, det er, hvad jeg står for, og det er, hvad Det Konservative Folkeparti står for.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi forsøger herfra at administrere den regel, at korte bemærkninger skal henvende sig til den sidste ordfører. Jeg beder Tingets medlemmer hjælpe til med, at den regel bliver overholdt.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Aage Frandsen må altså have mig undskyldt. Nu har jeg sagt tre gange, at der er ikke grund til at spille Folketingets tid med et non-paper.

At Det Fri Aktuelt får fat i en kladde, der ligger et eller andet sted, og som ikke er godkendt politisk noget som helst sted, kan ikke interessere Folketinget. Men jeg skal gerne sige igen, at vi har sagt 90 pct. og 3 år på dagpenge. Vedrørende de andre sats er det Det Fri Aktuelt, der roder en masse ting sammen, som jeg overhovedet ikke vil mene, Det Konservative Folkeparti skal interessere sig for, for det har vi ikke taget politisk stilling til.

Men om efterlønnen er der ikke nogen som helst tvivl, vil jeg godt oplyse hr. Aage Frandsen om. Vi mener faktisk ikke, at vi skal belaste kommende generationer, som i øvrigt kommer til at mangle arbejdskraft, med efterløn. Hvordan skal vi få arbejdskraft, hvis vi fjerner folk fra arbejdsmarkedet, allerede når de er 60 år? Er det særlig fornuftigt, når vi er ramlet ind i strukturløsheden? Socialdemokraterne indførte efterlønnen i 1979 for at bekæmpe ledigheden. Når ledigheden er væk, skal midlet til bekæmpelsen så ikke også forsvinde? Det var jo ikke et velfærdsgode. Det var til bekæmpelse af ledigheden, man indførte den i 1979. Når vi så ramler ind i strukturløsheden, ville det nok være temmelig ubegavet ikke at fjerne midlet, som skulle bekæmpe ledigheden, når ledigheden ikke længere er der.

Det bliver også meget dyrt for de unge at skulle bære det. Derfor har vi foreslået, at man om nogle år rykker efterlønsalderen til 63 år. Om 20 år vil man ikke længere have efterløn, men så er vi også fremme ved år 2017. Tænk på de skolebørn, som nu går i skole, og som går i en for dårlig folkeskole: De er faktisk først kommet ud af uddannelsessystemet i år 2017, og deres

konkurrenceevne er blevet forringet, fordi vi har givet dem en for dårlig skoleuddannelse, hvis vi ikke kommer i gang nu. Derfor er et 20-års-perspektiv langt, men det er også nødvendigt at tage. Det er Folketinget ikke vant til, men det er nødvendigt.

Til hr. Ole Stavad vil jeg sige, at det er meget muligt, at der står sådan i Berlingeren. Det vil jeg ikke bestride, det kan være en opstramning. Men det, der var det væsentligste for mig, sådan som jeg i hvert fald prøvede at sige det til andre medier, var, at det kunne ske ved omprioriteringer, således at der på det tidspunkt ikke var taget stilling til, hvordan dette udgiftsstop skulle udmøntes i forbindelse med de forskellige sektorer.

Vi ville jo gerne forhandle med regeringen om det. Derfor mener jeg faktisk ikke, jeg var så præcis, men det kan jeg jo så have været. Det væsentligste var, at vi sagde, at der må være et udgiftsstop, og at vi er rede til at forhandle udmøntningen af det. Men den invitation kom aldrig fra regeringen, for regeringen ville hellere kaste sig over privatforbruget.

Om kommuneforhandlingerne synes jeg, det er utrolig uvenligt over for finansministeren – jeg forstår også godt, han er gået – for han skal da forhandle i fred og ro med kommunerne. Hvis jeg nu begynder at melde ud her, må jeg jo også forlange, at finansministeren melder ud, og så er der ikke fred og ro omkring forhandlingerne. Så jeg synes, det er en utrolig uvenlig handling over for regeringen at begynde at ville have afgjort nu, hvordan man vil stille sig til aktstykket, for det ændrer hele forhandlingssituationen både for kommunerne og for regeringen, hvis det bliver gjort i dag, så jeg vil godt beskytte regeringen og sige: Vi venter, til vi ser resultatet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes i øvrigt, hr. Per Stig Møllers indlæg hele vejen igennem har båret præg af analytiske indlæg og svar, og derfor undrer det mig lidt, at når vi kommer til så følsomt og aktuelt et område som den offentlige sektor, bliver det rent mantra og ren ideologi.

Jeg vil godt prøve at spørge direkte, for jeg fik nemlig ikke svar på det før: Hvordan vil man klare de store områder i den offentlige sektor som f.eks. sygehusområdet, hvor De Konservative erkender, at problemerne i dag ikke løses godt nok? Hvordan vil man klare det område, der hedder ældreområdet, og som er et kæmpe-